

турското правителство обрало оржжието имъ, като и страшно клане се извършило надъ беззащитнитѣ наши братя отъ града, а сжщо казваха ни, че турското правителство изпратило войска, както отъ Орхание, така сжщо и отъ Рахово противъ насъ още щомъ като се увѣдомили за нашето минаване на Дунава. Въ това врѣме дойде единъ пратеникъ отъ града, човѣкъ на около 30—35 год., който потвърди горното за Вратца, като допълни, че по-виднитѣ жители биле арестувани, а сжщо заяви, че нѣщо около 200—300 души желаяли да се прѣсѣдинятъ къмъ четата ни, обаче имъ липсувало оржжие. Ботевъ изслуша най-внимателно пратеника, страшно се възмути, като му отговори: «За роби сте родени и роби ще измрете. Нии сме се задигнали отъ Румания да идемъ на помощъ на кого? Връщай се по сжщия пжтъ, по който си дошълъ.»

Работата стана ясна. Нѣмаше кой да ни подаде ржка и братски да се впуснемъ въ борбата противъ тиранина, тѣй както ние си го мечтаяхме и както трѣбваше да бжде. Централния револ. комитетъ въ Букурещъ се грижеше чрѣзъ своитѣ апостоли да могатъ да подготвятъ робското население, щото да подаде ржка на възтаницитѣ при менаването имъ прѣзъ Дунава, но види, се напраздно.

Прѣдъ насъ стоеше въпроса—какъ да нападнемъ на Вратца? Х. Петъръ настояваше да навлѣземъ и запалимъ града. Войновски забѣлѣжи, че прѣди да се нападне на дружината е необходимо сънъ и почивка, най-малко 2 дена, пѣкъ знаеше се, че неприятеля ни прѣслѣдва. Петъръ Симеоновъ каза, че добрѣ би било да се върнемъ прѣзъ Стара-планина за Сърбия, за туй, защото не сме намѣрили никаква поддржка. Азъ имъ пѣкъ обяснихъ, че ако сме измамени за тамъ, не е тѣй и съ Тракия. Прѣдложихъ да заминемъ за Панагюрище и Копривчица. Слѣдъ дълги свѣщания рѣши се да се заминемъ за Панагюрище, тамъ гдѣто скъпо знаяха да цѣнятъ свободата, тамъ кждѣ